24ՐԴ ՏԱՐԻ ԹԻՒ 6415 — 14 ՓԵՏՐՈՒԱՐ 1907 — ՀՈՐԵՔՇԱԲԹԻ — 14 ՄՈՒՀԱՐՐԷՄ 1325 — 27 Fevrier 1907 — 24me année № 6415

ԽՄԲԱԳՐՈՒԹԻՒՆ
"ԱՐԵՒԵԼՔ" ՕՐԱԹԵՐԹԻ
Կ. ՊՈԼԻՍ, ԳԱԼԱԹԻԱ

ԲԱԺԱՆՈՐԴԱԳՐՈՒԹԵԱՆ ՊԱՅՄԱՆՆԵՐԸ
Կ. ՊՈԼՍՈՑ ՀԱՄԱՐ 80 Գրս.
ԳԱՒԱՌԱՆԵՐՈՒ ՀԱՄԱՐ 108 »
ՕՏԱՐ ԵՐԿԻՐՆԵՐՈՒ ՀԱՄԱՐ 35 Ֆրհ.
ԹՂԹԱԿՑՈՒԹԻՒՆ ՉԸԸՆԴՈՒՐ ՄԵԾ Վ.ԲԱՑ

20 հատ 1 դրուշոց փալ
1 մեծ. հատուով կ'բնդունուի

10 ՓԱՐԱ

Արեւելք

ՕՐԱԹԵՐԹ ԱԶԳԱՅԻՆ, ԳՐԱԿԱՆ ԵՒ ՔԱՂԱՔԱԿԱՆ

اره ولك
دريعيه ده غلطه ده اره ولك غزته سي اداره خانه سي

DIRECTION
DU JOURNAL ARMÉNIEN
"ARÉVELK"
CONSTANTINOPLE - GALATA

10 PARAS

ԿԱՑՍ ԲԺՇԿԱԿԱՆ ԸՆԿԵՐՈՒԹԻՒՆԻ ԵՒ ՏՕՔԹ. ԵԱՂՈՒՊԵԱՆ

(Ե. ԵՒ ՎԵՐՋԻՆ ՄԱՍ)

Իր տեղեկագրին մէջ, Տօքթ. Եա-ղուպեան պատմեց մանրամասնութիւններ հայ և օտար վիրաբոյժներու կատարած հետազօտական գործողութիւնները. ձէմիլ փաշայի, Գամպուրոյու փաշայի, Լառաթի, Սիօթիսի, Տէնիի, Տալլասի, Բաալիտաի, Նաղըմ Շէրէֆէտտինի, Մաքրիի, Ռզկուռաչեոսի, Կայս. Բժշկական Ընկերութեան ներկայացուցած կարևոր աշխատութիւնները ա՛յսպիսի լաւ ուսումնասիրութեամբ և ա՛յսպիսի անկողմնակալ չրջահայեցութեամբ՝ նկարագրելց որ ներկայ ունկնդիրներուն մեծ դժուարութիւն պատճառեց: Ցեղակցական ազնուասիրտ զգացումով՝ մասնաւոր գովասանութեամբ մը չխնայեց Տօքթ. Զարդարի վիրաբուժական կարողութիւնն ու աշխատութիւնները, ցաւ յայտնելով միանգամայն որ Ընկերութեան նիստերէն անդամ մը գէթ չպակսող այդ վաստակաւոր անդամը, այժմ իր բացակայութիւնը ներսէը միայն սկսած էր փայլիլ հոն:

Չի մոռցաւ յիշատակել նաև ուրիշ հայ վիրաբոյժներ, ինչպէս՝ Նաֆիլեան փաշա, Մատիէոսեան, Օթմանեան, Յակոբեան և Մալխասեան, որոնք իրենց ընտիր աշխատասիրութիւններով ո՛չ նուազ մասնակից գտնուած են Բժշկական Ընկերութեան 1883-1907ի վիրաբուժական կարևոր չարժումին:

Ունկնդիրները բաղձքի ձայներ բարձրացնելու պէտի սկսէին, երբ Տօքթ. Եաղուպեան յիշած ու դոված ամենազգի վիրաբոյժներու ցանկէն գրեթէ բնգգկնքը. ինքը՝ որ իբրեւ վիրաբուժական գործակից մը յիշատակեց նաև այն աղմուկը, զոր այն առեն մայրաքաղաքիս Հայ բժշկական դասը յարոյց իրեն դէմ: Կարեմ 43 բժիշկներու երբեմնի ծանօթ գիտաղափին այդու ակնարկել ուզեց Տօքթ. Եաղուպեանը, մէկիկ մէկիկ ելան սեղմել անոր ձեռքը, որ ա՛յդչափ ճարտարութեամբ կարողացած էր Ընկերութեան ոսկի նոթեղը մը կերտել:

Ունկնդիրներուն մէջ կային՝ Տօքթ. Դամպուրոյու փաշա, Տօքթ. Տալլաս, Տօքթ. Ալլանսէա, Տօքթ. Լինկհամէա, Տօքթ. Կապրիէլիւչ, Տօքթ. Զէմպուլիս, Տօքթ. Սամիրաս, Տօքթ. Ռէմլինժէ, Տօքթ. Աբէռ, Տօքթ. Քօքօլաթօս, և ուրիշ օտար բժիշկներ ու մամուլի ներկայացուցիչներ:

Այս յաղմութեան մէջ միայն չորս հայ բժիշկ կը գտնուէր, Տօքթ. Սէզրոսեան, Տօքթ. Գարագաշ, Տօքթ. Խանձեան, և

ՏՕՔԹ. Վ. Յ. ԹՈՐԳՈՄԵԱՆ

ՕՐՒԱՆ ՏՕՆԸ

ՏԵԱՒՈՂԸՆԴԱՒԱԶ

Հայ եկեղեցւոյ տօներէն Տեառնընդառաջը և Վարդավառը բոլոր միւս տօնակարգ օրերէն աս առանձնայատուկ մանաւանդութիւնն ունին որ, մինչ միւս բոլոր տօներու հանդիսաւորութիւնները միայն եկեղեցւոյ ներքին սահմանին մէջ կը կատարուին, այս երկուքը եկեղեցիէն դուրս ալ արարողութիւններ և հանդիսաւորութիւններ ունին, որոնք կը կիրարկուին մեծ չքով ու ոգեւորութիւնով: Զատր սրսկելը՝ Վարդավառի և կրակ վառելու սովորութիւնը Տեառնընդառաջի հետ անբաժան յօդորդած են:

Թէ ինչ է պատճառը այս կրկին սովորութիւնց, այն խնդիրներէն է, որուց բանասիրական-եկեղեցագիտական և հնախօսական տեսակէտով քննութեան ու լուծման համար անդադրն մեզի թափուած է, դրիչներ չարժած են և լեզու ու միտք յոգնած են:

Թողլով Վարդավառի պարագան, քանի մը խօսք ընել կ'ուզենք այսօր Տեառնընդառաջի վրայ, քանի որ անոր տօնն է այսօր. ոչ թէ բացատրելու համար ա-նոր քրիստոնէական նչանակութիւնը, զի ոչ ոքի անծանօթ է թէ Քրիստոսի ի տաճար ընծայման տօնն է ան, այլ քննելու համար թէ ինչ է պատճառը որ Հայ եկեղեցւոյ զաւակները Տեառնընդառաջի տօնին օրը խարոյկ կը վառեն հրապարակի վրայ, իրենց տուներուն չուրջը, պարտէզներուն մէջ կամ դուռներուն առջեւ:

Այս արարողութիւնը այնչափ արմատացած է գաւառաքաղաք Հայոց մէջ որ ոչ մէկ տեղ անտես չառնուիր, և տարակոյս չկայ թէ շատ հին սովորութիւն մըն է որ ցարդ կը չարունակուի: Բայց ինչ որ յատուկ ուսումնասիրութեան արժանի է, սա կէտն է թէ հրավառութեան այդ սովորութիւնը ինչո՞ւ քրիստոնէական ուրիշ տօնի մը հետ կապուած չէ, այլ Տեառնընդառաջին հետ: Տարակոյս չկայ թէ քրիստոնէական տօներու մէջ կան առնանիներ որ աւելի երեւելի ու կարեւոր անցքերու յիշատակութիւնն են քան Տեառնընդառաջը, և սակայն անոնցմէ ոչ մէկին առթիւ այս տեսակ սովորութիւն մը կայ, ինչպէս որ Յուրի սրսկումը կամ Ջրօցաւտումն ալ մի միայն Վարդավառի տօնին յատուկ է և ուրիշ ոչ մէկ տօն այդ արարողութիւնն ունի:

Այդ կրկին սովորութիւնները, երբեք չչինուած ըլլան, կրնան ունենալ իրենց պատճառները, որոնք ներկայ ատենս չեմ կրնար ճշդել, բայց ինչ որ ինծի կը թուի ամենայարմարն է՝ այդ սովորութիւնները ի մի հաւաքել և ուսումնասիրել, որպէսզի ի միասին քննուելով՝ կարենանք ճշդել անոնց նախնական կամ նախաքրիստոնէական ծագումն ու նչանակութիւնը և միաւորուի ուձոլուի քրիստոնէական տօնի մը կամ գաղափարի մը հետ. ինչպէս, օրինակի համար, Պայծառակերպութեան տօնին յիշատակութեան մէջ հետզհետէ ընկղմեցաւ Վարդավառի Տեառնդ սովորութեան նախքրիստոնէական գաղափարը, և Աստուածածնի Վերափոխման տօնին ազդեցութեամբը անհետացաւ կամ մոռցուեցաւ Նազարէթի կամ նախկին Ամաղորի նչանակութիւնն ու հանդիսակատարութիւնը:

Եւ որովհետեւ տարակոյսէ վեր ու ինդրէ դուրս է թէ մեր նախնիք ալ, ինչպէս գրեթէ վաղեմի բոլոր ազգերը, ի մէջ այլոց Միհրի չաստուածն ալ պաշտած են, բնական է որ անոր նուիրուած հանդիսակատարութենց ու արարողութեանց մէջ հրավառութեան սովորութիւնն ալ գոյութիւն ունէր ի պատիւ Միհրի աստուծոյն: Նաեւ յայտնի է թէ Միհրի պաշտօնը կամ հանդէսը փետրուար ամսոյն մէջ կը կատարուէր, ուստի ամէնէն յարմար կ'ըլլար գարձեալ փետրուարի մէջ իյնող Տեառնընդառաջի տօնին կցել հրավառութեան սովորութիւնը, զոր կարելի չէր արմատախիլ ընել Միհրի նախկին երկրպագուներու բարքէն: Հետեւաբար թոյլատրել գայն՝ չնորհ մըն էր անոր վաղեմի հետեւողներուն, իսկ Տեառնընդառաջի տօնին յատկացնել օգտուելով երկու տօներուն միեւնոյն ամիսի մէջ պատահելէն՝ լատադոյն միջոցն էր հետզհետէ մոռցնելու Միհրին յիշատակը և տեղը դնելու Քրիստոսի ի տաճար ընծայման տօնը, ինչպէս որ իրօք ալ յաջողեցաւ արդարեւ դարեբու ընթացքին մէջ, այնպէս որ այսօր հայ հատասացիկոց աւելնամիտ մասը խարեւկանդէս կը կատարէ Տեառնընդառաջի առաջին օրը, առանց մըտքէն անգամ անցընելու թէ կրնայ ըլլալ որ նախաքրիստոնէական ծագումն ունեցայ այդ սովորութիւնը: Եւ այսօրուան տօնին առթիւ կատարած հրավառութիւնով, կը կարծէ նոյն իսկ Քրիստոսի ի տաճար ընծայման ի պատիւ և ի սէր պարտականութիւն մը կատարած ըլլալ: Ըսել է որ քրիստոնէացաւ արդարեւ այդ սովորութիւնը, ինչպէս որ կը յուսացնին մեր Սրբազան Հայրերը, երբ կը թոյլատրեն անոր չարունակութիւնը:

Սակայ տարբեր մեկնութիւն մը՝ Տեառնընդառաջի հրավառութեան մասին՝ այնչափ անհաւանական է որքան միակ հաւանական և միակ համապատասխան բացատրութիւնն է զոր արդեցինք:

Մ. ՆԱՓԱՒԱՆԵԱՆ

ԳԻՒՂԱՏՆՏԵՍԱԿԱՆ ՀԱՐՑԵՐ

Դեռահասներուն մեկոպութիւնը.— Այս բոլորին յատկացուելիք առաջին բնութիւնը.— Ծառերուն առնելու էական պայմաններ.— Դեռահասներուն ուժերէն բեռներ տեղափոխելը.— Առանց ծնելու գեհենը խնամելը.— Ձառայելու դեռահասներուն ձմեռը պահելու եղանակը.— Ձառագանց խոնաւ առեղու յատուկ ծառերուն ձրիաբար դեռահասներուն եւ լուծողներ բաժնել իբր սերմնացու, եւն. եւն.), դեռահասներուն մշակութիւնը դժբախտաբար չատ սահմանափակ վիճակ մը ունի դեռ: Կ'արժէ որ մեր հողագործ դասը ուշադրութիւն դարձնէ այս թանկագին բոյսին վրայ, երբ իր հողին քնութիւնը չարմար է անոր մշակութեան:

Դեռահասներուն մշակութեան եղանակը մօտաւոր և չատ տեղեր ալ՝ սխալ ըլլալուն համար (սովորաբար փետր. 15էն մինչ մարտ 15), օգտակար սեպելինք այս անգամ մեր չաթաթական ասուլիսին առջեւ այս թանկագին բոյսը որ ընչպէս մարդոց և անասնոց մննդականը՝ հոյակապ ճարտարարուեստի մէջ մեծ տեղ մը կը գրաւէ: Եւրոպայի մէջ, գլխաւորաց ձմեռուան կարեւոր մէկ պարէնն է գեռահասները. անասունները պարարտացնելու համար ալ չատ կը գործածեն գայն խաչած վիճակի մէջ. ազարակներու մէջ, աչխատութենէ այլ ևս ինկած, անկարող եզները, նոյնպէս հորթերը և մանաւանդ խոզերը, քիչ ժամանակուան մէջ գիրցնելու համար, անոնց օրական մինչեւ 8-10 քիլօ պարզ չուրի մէջ խաչած գեռահասներ կուտան: Ճարտարարուեստի մէջ ալ գեռահասներն ունի իր կարեւորութիւնը: Ասոնցմէ զատ, գեռահասներէն կը պատրաստեն տեսակ մը ալգալ որ ճարտարարուեստի մէջ մեծապէս գործածուած նիւթերէն մէկն է, մանաւանդ սա վերջին տարիներուն մէջ, երբ արտադրիչ ուժի և զօրութեան:

Թուրքիոյ մէջ, Սամարաղ և Թէքէ-ճիք (Պրուսայի մօտ) գեռահասներուն առաւչիմ միակ և գլխաւոր կեդրոններն են: Ասկից ներքին նահանգաց մէջ, հակառակ կայս. կառավարութեան ընծայած քաջալերութեան և դիւրութեանց (զոր օրինակ, գեռահասներուն արտերը տասը տարի հողատուրքէ ազատ ընել, հողագործներուն ձրիաբար գեռահասներուն լուծողներ բաժնել իբր սերմնացու, եւն. եւն.), գեռահասներուն մշակութիւնը դժբախտաբար չատ սահմանափակ վիճակ մը ունի դեռ: Կ'արժէ որ մեր հողագործ դասը ուշադրութիւն դարձնէ այս թանկագին բոյսին վրայ, երբ իր հողին քնութիւնը չարմար է անոր մշակութեան:

Գեռահասներուն չատկացուելիք արտը աւելի ուռազային ըլլալու է քան թէ կաւային և կամ կրային. բուսահողի քանակն ալ բաւական չատկել պէտք է ըլլայ... կ'ուզէս որ այնպէս ըլլայ, չէ՞... Բայց մի խրտչիր ըսածներէս... Գիտես թէ հարատ եմ և քենէ գատ ուրիշ մէկը չպիտի սիրեմ... Հիմա վերահասու կ'ըլլամ թէ սխալ մը գործեցի՝ քեզի անձնատուր ըլլալով... Բոլոր չանցանքը իմս է... իմ հարատութենս և գոռոզութենս մոռցայ, որովհետեւ սէրդ խելագար գարձուց զիս... Բայց կ'ուզեմ սա համոզումը ներչնչել քեզի թէ ուրիշ ոչ ոք պիտի տիրանայ ժէրմէնի սրտին... Աղատ ու անկաչկանդ մեծցած աղջիկ մըն եմ, այնպէս որ իմ մանկութենս և երիտասարդութենս միջոցին իմ գործերս հակակչռող մը չէ գտնուած... Այդպէս մեծցած եմ... Հարիւր անգամ այդ բանը ըսած եմ քեզի... Դուն իմ կեանքս ես համակ, և ընդ միչտ... ի փոխարէն քուկդ կ'ուզեմ... Արդարացի է ա-տիկա...

Քրիստիան կը ձգէր որ սիրուհին խօսի: Միայն երեսը կը նայէր, մինչ հոգին հեռուն կը գտնուէր, Մար-ա-լ'Օի համեստ խրճիթին մէջ, Ռօզ-Լիզոնի չուրջը, որ քաղցր ու անբիծ ժպիտ մը ունէր, և ուրան գողար գեղեցկութիւնը ոչ նուազ չգեղ էր, և ոչ նուազ հրապուրիչ, բաղդատմամբ ժէրմէնի՝ որ այդ պահուն փորձութիւնը կը մատնէր զինքը:

—Ինչ բանի վրայ կը խորհիս, փոխանակ դիս մտիկ ընելու...

Ծանկարծ, ժպտելով, ժէրմէն ապառնական չեչտիվ մը յարեց.

—Որո՞ւն վրայ կը խորհիս:

—Ինչ բանի և ո՞րու վրայ կրնամ խորհիլ, քու աղուոր խօսքերդ լսելով:

Թէև անորոչ ու տափակ խօսք մը ըլլար ատիկա, սակայն ժէրմէն զոհ մնաց անկէ:

Քրիստիան կուզէր ժամ առաջ մեկնիլ:

—Ալ ևս վար մի դներ դիս... կրնայ ըլլալ որ գիշեր ատեն առնէդ գուրս ելլելս տեսնեն...

—Ինչ մըն ալ կեցիր... Աւելի գէշ՝ եթէ քեզ տեսնեն... Քեզի հաճոյ թուելու համար միայն կը պարտկեմ ինքզինքս... եթէ ոչ լսելագոյն հարատութիւնս կը դնեմ իմ սիրոյս մէջ...

Երիտասարդ բժիշկը գժգոհութեան արագ չարժում մը ըրաւ, ինչ որ ժէրմէնի աչքէն չվրիպեցաւ:

—Մե՛ն, կը ձանձրանա՞ս իմ քովս... Ուրեմն դիս չե՞ս սիրեր ալ ևս... և ատոր պատճառն ալ սա ըլլալու է որ ուրիշ մը գրաւած է ուշադրութիւնդ...

—Այսօր չզազրգիս վիճակի մը մատնուած ես... Զգէ որ երեսէս... Ուրիշ անգամ աւելի խելօք պիտի ըլլաս...

ժէրմէն իր մտածները Քրիստիանի մտածներուն մէջ այցուցած էր:

—Հոսկէ չպիտի երթաս մինչեւ որ ատկէն բան չըսեմ քեզի... կ'ուզեմ որ գիտնաս թէ ամէն բանի մէջ բուռն եմ... և թէ ի հարկին պիտի տեմ քեզ այն ուժգնութենէն որով սերած եմ...

—Սպառնալիքի պէս բան մըն է ատիկա, քաւ Քրիստիան ժպտագին:

(Շարունակելի)

«ԱՐԵՒԵԼՔ»Ի ԹՈՐԹՕՆԸ (73)

ՓՓՔԼ ԵԱՂՈՔ

ԳԵՂԱՆԻ ԿՈՄՍՈՒՀԻՒ ՄԸ

ԱՐԿԱԾՆԵՐԸ

ԱՌԱՋԻՆ ՄԱՍ

ԳԱՅԼԵՐՆ ՈՒ ԳԱՌՆՈՒԿԸ

ԺԲ.

ԵՐԿՈՒ ՀՐԱՇԱԴԵՂՆԵՐԸ

Դիւղի բժիշկներու տաժանելից եւ անձնուէր կեանքը կը վարէր: Նոյն իսկ կը դիտուէր որ սովորականէն աւելի կարեկից կը դանուէր ատենի մը ի վեր: Հասուսա, գիտուն և երիտասարդ, Քրիստիան մեծ սրտի տէր էր, և իր դերը լաւ կ'ըմբռնէր: Եւ որովհետեւ քաղաքական ո և է փառասիրութիւն չունէր, առանց թաքուն նպատակի կը լինաւէր աղքատ հիւանդները... Թերեւս իր ուղիղ քնաւորութեան պատճառաւ խղճի խայթ մը կը զգար, ժէրմէնի սիրահարը ըլլալուն և անկէ սիրուհուն համար, թէև հիմա չսիրէր զանի... Բիրտ իրողութիւն մը կը ցցուէր իր առջեւ, որուն դէմ չէր կրնար բան մը ընել: Ալ ևս չէր սիրեր ժէրմէնը և միթէ սիրած էր... Ո՛չ...

Դիչեր մը, երբ բժիշկը դուրս կ'ելլէր Մուլէն-Ժօլիէն, ժէրմէն, համակ դողդողջուն, սիրահարին առջեւ ծնրադրած էր նուաստացած ու պարտուած կինոջ մը դիրքով, վստահ թէ Քրիստիանի սրտին տէրն էր միչտ:

— Քիչ մըն ալ կեցիր:

— Պէտք է խոհեմ ըլլալ... Չէ՞ մի որ դուն ալ միչտ կը թախանձես զդուչուտր դանելիս...

— Դեռ ժամը երեքն է... մինչդեռ ժամը վեցին կը լուանայ... տակն ունիս տուն դառնալու և պատկելու...

— Կրնայ ըլլալ որ հիւանդի մը հասար պէտք ունենան լինի և հոս գան, քսաւ Քրիստիան:

— Առաջին անգամ է որ այդպիսի խղճահարութիւն մը կ'ունենաս... Երկու անդամ պատահած է որ հոս գան, և դուն պատրուակներ գտած ես՝ բացակայուելնդ արդարացնելու համար... Ոչ ոք կասկած ունեցած է մեր վրայ...

— Երկրորդ անգամն քիչ մնաց որ հիւանդ մը մեռնէր, քսաւ Քրիստիան այլայլած ձայնով:

ժէրմէն անտարբերութեամբ ցնցեց ուսերը:

— Չմեռաւ, սակայն...

— Բարեբախտաբար... Ոճրագործի մը պէս խղճահարութիւն պիտի ունենայի...

— Բոլոր հիւանդներն ալ չես ազատեր սակայն...

— Անտարակոյս, բայց այդ անգամուն հիւանդը պիտի մեռնէր՝ անհիլական խնամքներէ զուրկ մնացած ըլլալուն համար...

ժէրմէն երեսարբերն դիտեց բժիշկը, յետոյ բիրտ չեչտով մը քսաւ.

— Այդ հաչուով՝ գիչերն ալ չպիտի կրնանք իրար տեսնել, քանի որ չես համաձայիր հոս գալ... Բու տանդ մէջ միայն պիտի կարենանք ժամադիր ըլլալ...

Քրիստիան չպատասխանեց ու չլսել ձեւացուց եղած ակնարկութիւնը:

— Հանրային կարծիքին կարեւորութիւն չեմ ընծայեր և գայթակղութենէ ալ չեմ վախնար... Մնաց որ, կարգադրութեան ուրիչ եղանակ մըն ալ կայ, քսաւ ժէրմէն մեղմ ու դողդոջուն ձայնով:

Քրիստիան պրպտող նայուածքներ կը ձգեր ժէրմէնի վրայ:

— Ինաւ չե՞ս խորհած թէ քու կինդ կրնամ ըլլալ... Իրաւունքի պահանջում մը չեմ ըներ քնաւ... Անձնատուր եղայ քեզի, որովհետեւ կը սիրեմ և սա հաւատքը ունիմ թէ այս սէրը պիտի կրնար տեւել մեր ամբողջ կեանքին մէջ... Բայց տեսնէ՛ք մը ի վեր տարտամ և խոլ վարքեր կը զգամ, ինչ որ ամօթապարտ կը թողուս դիս... Երբեմնի պէս չես վարուիր ինծի հետ... Մեր երկուքին միջեւ բան մը կայ... բայց չեմ դիտեր ի՞նչ... Ձե՞ս ուզեր ապահովել զիս:

— Բան մը չկայ... միչտ նոյն անձն եմ...

ժէրմէն հառաչ մը զսպեց: Այդ ցուրտ խօսքին չէր ապասեր: Մե՛ն, ինչո՞ւ Քրիստիան իր թեւերուն մէջ չառնէր զինքը, կարծքին վրայ չսեղմէր, համբոյրի պատրատ եղող իր շրթունքները չփնտռէր, ըսելով. «Լռէ՛, առանկ բան մի ըսեր:» ժէրմէնի ուղածը ձիշդ սա էր... եթէ երբեք Քրիստիան սիրոյ ապացոյց մը ընծայէր և յայտարարէր թէ սիրուհին յայտնած տրտունջները վիչտ կը պատճառէին իրեն, ժէրմէն խոկոյն պիտի ապահովուէր... բայց Քրիստիան լուռ մնաց...

ժէրմէն, միչտ ծնրադիր, սեւեռական դորգին վրայ փուռեցաւ:

— Ինչո՞ւ համար չես պատասխաներ, քան մը չես ըսեր... Անհանդիստ ու տխուր կերպարանք մը ունիս... Չես հաւատաքակիր եղեսս նայիլ... Իմ պատճառս ինքզինքդ մեղադրելու պատճառներ ունիս միթէ... Ըստ բաւականին չես սիրեր զիս... Ան՛ս քու մտածումդ... հաւասար սիրով մը չէ որ կը վարձատրես զիս... Ա՛ս է ճշմարտութիւնը... բայց ատոր համար չէ որ կը գանգատիմ... Քեզ կը սիրեմ, թէև ես ինքս քաչ կ'ըմբռնեմ թէ չես կրնար ինծի պէս սիրել... Ընծայած սիրոյդ կը գոհանամ... մինչեւ այսօր ալ այդչափով երջանիկ զգացած եմ ինքզինքս... Ամէնտութեան խօսք ըրի քիչ մը առաջ, բայց մի կարծեր որ երջանկութեանս համար է... Նախ քեզ կորսնցնել չեմ ուզեր... Բու անձնական ազատութիւնդ պահէ՛, քաւ է որ սրտիդ տէրը ըլլամ... կ'ուզես որ այնպէս ըլլայ, չէ՞... Բայց մի խրտչիր ըսածներէս... Գիտես թէ հարատ եմ և քենէ գատ ուրիչ մէկը չպիտի սիրեմ... Հիմա վերահասու կ'ըլլամ թէ սխալ մը գործեցի՝ քեզի անձնատուր ըլլալով... Բոլոր չանցանքը իմս է... իմ հարատութիւնս և գոռոզութիւնս մոռցայ, որովհետեւ սէրդ խելագար գարձուց զիս... Բայց կ'ուզեմ սա համոզումը ներչնչել քեզի թէ ուրիչ ոչ ոք պիտի տիրանայ ժէրմէնի սրտին... Աղատ ու անկաչկանդ մեծցած աղջիկ մըն եմ, այնպէս որ իմ մանկութենս և երիտասարդութենս միջոցին իմ գործերս հակակչռող մը չէ գտնուած... Այդպէս մեծցած եմ... Հարիւր անգամ այդ բանը ըսած եմ քեզի... Դուն իմ կեանքս ես համակ, և ընդ միչտ... ի փոխարէն քուկդ կ'ուզեմ... Արդարացի է ատիկա...

Քրիստիան կը ձգէր որ սիրուհին խօսի: Միայն երեսը կը նայէր, մինչ հոգին հեռուն կը գտնուէր, Մար-ա-լ'Օի համեստ խրճիթին մէջ, Ռօզ-Լիզոնի չուրջը, որ քաղցր ու անբիծ ժպիտ մը ունէր, և ուրան գողար գեղեցկութիւնը ոչ նուազ չգեղ էր, և ոչ նուազ հրապուրիչ, բաղդատմամբ ժէրմէնի՝ որ այդ պահուն փորձութիւնը կը մատնէր զինքը:

—Ինչ բանի վրայ կը խորհիս, փոխանակ դիս մտիկ ընելու...

Ծանկարծ, ժպտելով, ժէրմէն ապառնական չեչտիվ մը յարեց.

—Որո՞ւն վրայ կը խորհիս:

—Ինչ բանի և ո՞րու վրայ կրնամ խորհիլ, քու աղուոր խօսքերդ լսելով:

Թէև անորոչ ու տափակ խօսք մը ըլլար ատիկա, սակայն ժէրմէն զոհ մնաց անկէ:

Քրիստիան կուզէր ժամ առաջ մեկնիլ:

—Ալ ևս վար մի դներ դիս... կրնայ ըլլալ որ գիշեր ատեն առնէդ գուրս ելլելս տեսնեն...

—Ինչ մըն ալ կեցիր... Աւելի գէշ՝ եթէ քեզ տեսնեն... Քեզի հաճոյ թուելու համար միայն կը պարտկեմ ինքզինքս... եթէ ոչ լսելագոյն հարատութիւնս կը դնեմ իմ սիրոյս մէջ...

Երիտասարդ բժիշկը գժգոհութեան արագ չարժում մը ըրաւ, ինչ որ ժէրմէնի աչքէն չվրիպեցաւ:

—Մե՛ն, կը ձանձրանա՞ս իմ քովս... Ուրեմն դիս չե՞ս սիրեր ալ ևս... և ատոր պատճառն ալ սա ըլլալու է որ ուրիչ մը գրաւած է ուշադրութիւնդ...

—Այսօր չզազրգիս վիճակի մը մատնուած ես... Զգէ որ երեսէս... Ուրիչ անգամ աւելի խելօք պիտի ըլլաս...

ժէրմէն իր մտածները Քրիստիանի մտածներուն մէջ այցուցած էր:

—Հոսկէ չպիտի երթաս մինչեւ որ ատկէն բան չըսեմ քեզի... կ'ուզեմ որ գիտնաս թէ ամէն բանի մէջ բուռն եմ... և թէ ի հարկին պիտի տեմ քեզ այն ուժգնութենէն որով սերած եմ...

—Սպառնալիքի պէս բան մըն է ատիկա, քաւ Քրիստիան ժպտագին:

(Շարունակելի)

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԱՐՑԵՐ

##

— Տիկին Ոսկեան վիմիկին, ինչպէ՞ս կ՚ըլլայ որ ձեր ամուսինը Մոսկուայէն հեռագիր չի ղրկեր մեզի, ինչպէս ուրիշ բոլոր ամուսինները կ՚ընեն։ Ինչո՞ւ ձեր ամուսինը մեզ չի մոռնար։

— Ես ալ չեմ գիտեր, պարոն Ներսէս։ Ես ալ ամէն օր կը սպասեմ որ հեռագիր մը ղրկէ, բայց ոչ մէկ լուր կայ։ Ես ալ կը մտածեմ թէ ինչո՞ւ մեզ չի մոռնար

ԼԵՎՈՆ ՏԱՐՈՆԱՑԻ ՀԱՅԵԼԱԿԱՆ

ՎԱՀԵ ՋՈՒՀՋՅԱՆ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՎԱՍՏԱԿԱՎՈՐ ՄԱՐԴԸ

ՊՈՍՏԱՎԱՃԱՌԱԿԱՆ ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԱՐՑԵՐ

ԼՈՒՍԱՆԿԱՐ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԱՐՑԵ